

L'ASSUMPCIÓ DEL NIHILISME I LA PÈRDUA EN MARTIN HEIDEGGER I PAUL CELAN

Mira en torno:

ve cómo alrededor todo se hace viviente

¡En la muerte! ¡Viviente!

Dice la verdad quien dice sombra.

Fragment de "Sprich auch du" Paul Celan

"Al análisis de la muerte como morir sólo le queda la posibilidad, o de traducir este fenómeno en un concepto puramente existencial, o de renunciar a la comprensión ontológica del mismo."

"Sein und Zeit" Martin Heidegger

Y tu ojo -¿dónde está tu ojo?

Tu ojo está frente a la almendra.

Tu ojo frente a la Nada está.

Apoya al rey.

Así está allí, está.

Bucle de hombre, no llegarás al gris.

Vacía almendra, azul real.

Fragment de "Mandorla" Paul Celan

En aquest treball hem cercat la pretensió, comuna a la filosofia de Martin Heidegger i a la poesia de Paul Celan, de mostrar el nihilisme de la modernitat i el seu caràcter secundari i derivat del món grec clàssic. Remuntant aquesta derivació, hem identificat allò primari –els ens tal i com compareixien en els textos antics- i hem trobat com la pregunta per l'element diví present en ells provoca la fixació del comparèixer i desemboca, un cop perduts els déus, en l'imperar del verb còpula, l'enunciat i el temps continu; conferint així al ser modern la buidor i desqualificació total que es reflecteix en forma de runa en els poemes de Celan.

En aquest procés, hem discernit els dos camins que els autors emprenen per transmetre la seva visió vers tot allò esdevingut, concloent que tant poetes com filòsofs fan hermenèutica i han de transitar el mateix àmbit des de dues direccions diferents, com Lala Blay escriu "*hi ha qui transita l'afrau, hi ha, però, qui funda*".

Malgrat l'exegesi comuna entre els autors, hem observat com Heidegger durant la primera etapa del seu llibre "Ser i temps" no acaba d'assumir totalment el nihilisme i es deixa dur per l'esperança de retorn a alguna mena d'essència, de presència en sentit grec, fins a defensar-la en el nazisme emergent. En contraposició, hem pogut mostrar com Celan reconeix en el no-res modern, la remissió a quan aquest efectivament era, a Grècia, i el fa comparèixer com a derivat però sense cap pretensió de retorn.

Finalment, com Celan ens desvela, "*Nada / Nada está perdido*". En el no-res hi ha conservat allò perdut; en la còpula ressona quan ser era el límit irreductible de l'ens, en l'enunciat, el singular comparèixer de cada cosa, en el temps continu, l' "arrencar-se i constituir-se"- cada cosa té el seu temps, el seu déu-. Fins i tot en la bellesa, la runa de quan aquesta era qui feia ser els ens, ha quedat conservada en la pèrdua.